

A KICSI HÚG

Megtörtént, hogy egyszer egy leányzó, özvegy édesanyját és szelídke húgát hátrahagyván, elindult vígalmat, örömet, élvezetet, gyönyört, gazdagságot keresni s hogy egykettőre széles, komfortos lépcsőként omolt lábai elé a világ.

Mert körös-körbe nem létezett delejesebb az ő testénél, kivált midőn ha kilépve a zuhanyrózsa alól, májusi selyempázsitok illatával perkál lepedőire tért s igézőbb rózsaszirmok illatát lehelő ajkainál...

S tán titkolt szándékkal nem akarván néven nevezni azt, amit még nagyúri hetérák nyelve sem kerülne el olykor a siker érdekében, egy szó támadt, homályos, mint a tárgyak, szeszélyesen változó, százféle értelmű – egyszer mennyei örömöket jelentett, másszor, mintegy ellentétükként [a pokol az!] amazok hiányát... Samekolt (ez az a szó) a félvilág, lassan nem maradt kiút. Nem volt szó, amit ne jelentett volna a samek (s persze csupán egyvalaki grasszálhatott e borzasztó térben); ha né tán mégis felütötte fejét egy szakadár jelentés, szigetként vonzva a fuldoklókat, be lett *kebelezve* hamarost (*az éra* menekülőket még kedélykedően bevárták...). A férfiak, e mohó népek, százsámra váltak a nő rabjaivá, ami, rabbá lenni, valljuk be férfiasan, nem olyan egyszerű és ez nem egyszerű. Ledobálták magukról egykori életmódjuk elemi darabjait, lefejtették a szavak által a szavakba öntött tudást és a sok lelki nyugót, lihegve magára hagyták régi énjüket, s ha az makacsul a nyomukba szegődött, hát egyszerűen felkoncolták. A samek mindent jelentett és az ellenkezője is samek volt.

Telt-múlt az idő [a másik úr] s az otthonmaradt kicsi hóg is elindult; menj isten hírivel!, mondta neki kérésedő szívű anyja, mintha betelt volna a pohár a lányka oktalan jóságától és szeretetétől... Ment ment mendegélt, elhagyta a világ végét, mígnem a nővére birodalmába jutván, megállt egy grandióz palota lépcsőinél. Fent, mintha már várta volna, megjelent az asszony, az angyalba ojtott boszorka. Süvített a szó a rózsailatú ajkáról! Csakhogy, akárha vad fagyok a tavak mélyét,

érintetlenül hagyta a kicsi lányt. Samek! – toppantott a dáma, s tekintete a kétoldalt felsorakozott férfiakra villant, mikor ha jelt adott. Ekkor azonban a kicsi hűg hamvas ujját a szájára tapasztotta (ó, egy másik száj, az ajkak mézestejbe áztatott ibolyák illatát árasztják!). Senki sem tudta, mi volna a teendő. S ebben a döbbenet keltette csendben, a hallgatás friss tartományában, a *samek* nem jelentett semmit, csend lett, s *benne* lehető lett megrendülni, átélni azt a megrázkódtatást, amit a *samek* megrendülése okozott, mert megingott a kétes értékű gazdagság, megszűnőben volt a *samek* joga, azé a szóé, mely a szavakra telepedett, vastagon [mint a guanó] és amely önmaga által tette természetessé azt a *samekot*, melynek féltője és birtokosa lett minden. A mutatóujj pici mozdulata egy szót űzött el abból a világból, *aki kielégületlenségeket és haszontalan fájdalmakat hozva költözött ide*. Nem csoda, persze, ha a jámbor nyári nap-sütésben havazni kezdett. Aki nem hiszi, szót se szóljon!

[Ha ezt a mesét elolvasod hátulról visszafelé, egy idegen nyelvvél fogsz találkozni, amit nem ismersz, egy ismeretlen birtok-on nézhetsz széjjel, beszélhetsz, anélkül, hogy kommunikálnál (micsodás csúnya szó!), ugyanakkor megismerhetsz valami új grammatikát, kudarcokra és eredményekre lelsz és így tovább...

Ajánlom, hogy lefekvés előtt gyakorold, hisz *az léleknek az olvasás, mi testnek a torna!*]